

# Adrià Guxens, director de cinema: «A Tarragona falten punts de trobada per a gent jove i començar a crear»

*El cineasta tarragoní està treballant en un curt i tres llargmetratges i serà professor de la nova escola de cinema a la ciutat*



Adrià Guxens, director de cinema nascut a Tarragona. | Josep M. Llauradó

És de Tarragona però no ha rodat mai a la seva ciutat natal. Adrià Guxens és director de cinema, guardonat al Festival de Màlaga (<https://www.naciodigital.cat/tarragona/noticia/38105/tarragoni-adria-guxens-rep-premi-al-millor-curt-cinema-cuina-al-festival-malaga>), i autor d'un llibre -una novel·la policíaca- titulat *Lazos de Sangre*. A més, serà un dels professors de la nova escola de cinema de la ciutat, impulsada pel també cineasta -en la vessant de producció- David Aymerich.

Adrià Guxens assegura que va descobrir el cinema d'autor, el seu preferit, quan va anar a estudiar a Barcelona. La mescla d'experiències primer amb un any d'intercanvi a Califòrnia i més tard a l'ESCAC el van portar a interessar-se pel cinema asiàtic. Va ser a la Xina on va rodar *Jin Tian Bu Hoy Chía Yu* (No crec que ploqui), un curtmetratge que l'ha dut a obrir-se portes i assegura que ja està treballant en tres pel·lícules.

**- Què el va impulsar a voler ser director de cine? No és gaire comú...**

- I menys a Tarragona. Recordo haver crescut amb pocs referents, perquè el cinema d'autor, que és el que m'agrada tant veure com fer com a director, gairebé no arriba a les pantalles de fora de Barcelona. És un tipus de cinema que jo vaig descobrir quan vaig anar a viure a Barcelona per estudiar Periodisme. I allà vivia a FloridaBlanca i vaig tenir la sort de començar a empapar-me molt amb el cinema d'autor i no tenia res a veure amb el que jo veia. El cinema era una cosa que jo tenia al cap d'adolescent, però mai m'ho havia pres seriosament perquè ho veia molt lluny. Vaig anar un any d'intercanvi a la universitat de Califòrnia (UC Irvine) i vaig veure que clarament volia dedicar-me a això. Vaig anar a l'ESCAC quan vaig acabar Periodisme.

## **- Precisament Califòrnia és un entorn molt cinematogràfic.**

- Clar, allà hi ha Hollywood. També és veritat que el cinema de Hollywood no és el tipus de cinema que jo vull fer, però va ser un dels millors anys de la meua vida, si no el millor, va ser quan em vaig iniciar, sense barreres. No paràvem de crear, vaig fer 11 curts en un any, i el fet de viure en un campus tan multicultural va ser molt enriquidor. Allà he vist gent de Filipines, de l'Índia, de Tailàndia... Aquí no coneixia ningú d'aquests països, era un contrast de cultures que et feia créixer.

## **- És allà on va interessar-se pel cinema asiàtic?**

- Probablement allà vaig veure la meua primera pel·lícula de cinema asiàtic, que em va impactar molt. Es diu *Fallen Angels*, de Wong Kar-wai. Però jo crec que no, que va ser aquí, que vaig seguir veient pel·lis de Wong Kar-wai, vaig començar a descobrir nous autors, i durant la meua carrera a l'ESCAC va ser quan me'n vaig empapar molt. També pel Festival de Sitges, que també hi té molta influència, i jo també vaig fer curts asiàtics. A l'ESCAC jo era el *friki* del cinema asiàtic, si hi havia alguna cosa asiàtica em venien a buscar a mi, tant per oferir-me algun treball com per si volien informació. Al final t'ho acabaves creient una mica.

[noticia]38105[/noticia]

## **- I més tard va aconseguir una beca per anar a la Xina. Sap xinès?**

- Xinès en vaig començar a aprendre arrel de la beca. L'organització Looking China té convenis amb universitats de tot el món, més o menys una per cada país. En el cas d'ESCAC, jo m'hi vaig presentar i em van agafar. És curiós perquè és el curt que ha tingut més èxit dels que he fet. Recordo un tutor meu que em va dir que a nivell personal i professional havia d'anar a Àsia, i va tenir raó, va ser allà on em vaig sentir més a gust. Aquest any, amb una mica de sort, hi tornaré.

## **- Què diferencia els dos mons a nivell cinematogràfic?**

- La mirada asiàtica és més respectuosa, més contemplativa, crec que els temps són molt diferents, els silencis, el ritme és més lent, la imatge té una poesia, no és tan explícita. Està molt treballat qualsevol detall o matís, la intimitat es converteix en quelcom èpic. Per exemple, els rols de gènere són molt diferents, els personatges masculins de bona part del cinema asiàtic, no són els *matxirulos* que veiem del cinema americà. M'atrau més mostrar altres tipus de masculinitats. Si agafes referents del cinema asiàtic destaquen d'una manera diferent, perquè no és el que més veu la gent aquí.

## **- El seu últim treball, *Jin Tian Bu Hoy Chía Yu* (No crec que ploqui), va obtenir un premi al festival de Màlaga. Què va representar aquest guardó?**

- Els meus curts anteriors mai me'ls havien agafat. I que només m'acceptessin en una secció oficial ja va ser un premi, i després el vaig guanyar i això ja no m'ho creia. Noto que ara la gent m'escolta més, si vaig a proposar un projecte a un productor, si parlo amb actors, etc. Aquest premi et dona certa credibilitat, fa de filtre, potser no tant a nivell de resultats, però és una carrera de fons. Per sort, jo sí que puc dir que cada any a nivell del cine estic més amunt que l'any anterior.

## **- Reivindica també la visió juvenil en el cinema, de les noves generacions. Què aporta de nou?**

- El cinema -com les sèries, Youtube, Internet...- té un impacte en l'imaginari col·lectiu perquè no pensem de veure imatges. Ens imaginem els víquings amb banyes perquè ho hem vist en imatges així, però no en duïem. El cinema s'ha de fer des del respecte i donant veu a les minories. La gent comença a fer cinema a certa edat, ara Pilar Palomero ha guanyat el premi Goya a directora novell, i crec que té 40 anys. Costa molt trencar aquest sostre de vidre per començar a produir abans, tant per les persones que tractem com la gent que hi ha darrere de les càmeres dirigint, produint, etc.

Jo quan vaig a festivals de cinema i veig pel·lícules que volen retratar la joventut i estan dirigides per gent de 50 anys no em sento gens representat. Veig coses molt casposes, molt fora de lloc, amb molts prejudicis sobretot, és que no som així. En altres països, sobretot en sèries, sí que es toquen temes generacionals, per exemple *Sex Education* està ben tractada, o *Fleabag*. Però aquí falta molta feina per mostrar la generació *millennial*, la generació *tiktoker* següent, d'una manera desacomplexada i real. La meua òpera prima vol anar d'això, reivindicar aquestes generacions amb totes les llums i ombres però sabent del que parlem.

[noticia]39213[/noticia]

## **- Cada cop hi ha més consum audiovisual a les xarxes i a les plataformes *streaming*. Això representa una oportunitat per als creadors o és difícil accedir-hi?**

- Això és una gran pregunta, a mi m'agrada molt mirar les pel·lícules a les sales, però estic molt content de l'arribada de les plataformes. Abans deia que a Tarragona no hi havia oferta de cinema d'autor, doncs ara gràcies a Filmin pots veure'n. Ho veig molt positiu per democratitzar realment el cinema. Jo estava a Madrid quan l'any passat es va fer el festival de cinema d'autor de Barcelona i gràcies a Filmin el vaig poder veure.

De cop, obre un ventall de possibilitats que és molt ric i en aquest sentit l'arribada de les plataformes, el cinema tradicional, mai se les havien pres seriosament. Eren el germà petit, les miraven amb superioritat, quan a altres sectors com la música -Spotify- i els llibres -els *ebooks*- estava molt més arrelat. Amb la Covid s'ha fet el que ja s'hauria d'haver fet, que és integrar-les, i encara no està resolt.

S'havia de crear un ecosistema en certa manera d'igualtat d'oportunitats, perquè la gent està veient més cinema que mai i vol veure'n més que mai. S'han de replantejar debats, com ara els premis. Aquest any s'ha fet una excepció per a les pel·lícules que s'han estrenat directament a plataformes i no a sales de cinema per la Covid, però de cara a l'any que ve que volen tornar a l'estrena de cinemes jo no tinc tan clar que sigui la via. La Covid ens ha obert un debat que era necessari.

## **- És més fàcil per a una persona jove produir per a una plataforma d'*streaming* que per al circuit de sales de cinema, o és el mateix procés?**

- El procés de fer una pel·lícula és el mateix, però cada productora tradicional té un límit. Una productora petita no pot tenir segurament més de dos projectes l'any, una plataforma gran en pot tenir molts més. Si jo com a persona jove truco a les portes de productores tradicionals i em diuen que no, no em quedaré de braços plegats. Llavors, qui parlarà malament de les plataformes? Hi ha una generació a la que les plataformes els estan trencant el sostre de vidre que tant estem reclamant. Per tant, si el sistema tradicional no espavila cap a una renovació generacional, es quedarà obsolet molt aviat. Ningú el defensarà si ens estan traient les oportunitats.

## **- També s'està parlant força de fins a quin punt aquestes plataformes influeixen en les obres**

## dels autors a través de l'algoritme.

- Jo no m'he trobat, com a creador, que se m'imposés mai res a nivell creatiu per temes d'algoritme. Que existeix? Suposo. Al final, hi ha molts tipus de cinema: el més comercial, *mainstream*, conviu amb el cinema d'autor. Tenen lògiques diferents tant de creació dels productes com de lògiques de mercat. Tu també has de saber quin tipus de cinema vols fer i quins pros i quins contres tenen. Una pel·li d'Albert Serra la veuran X persones i una d'Spielberg molts milions més. I tu saps fent aquest tipus de cine quin públic tens.



Adrià Guxens, director de cinema nascut a Tarragona. Foto: Josep M. Llauro

## - En quins projectes està treballant, que es puguin dir?

- Que es puguin dir, no, però d'aquí a poc es podrà començar a dir. Ara estic treballant en un curtmetratge, que això sí que es pot dir el nom -Quinze minuts-, que està produït pel David Aymerich, també de Tarragona. Tracta sobre la precarietat laboral de la generació *millennial*, però d'una manera desenfadada, no és gens autocomplaent. I, després, estic treballant en tres pel·lícules llargues alhora. Una d'elles la tinc bastant avançada, espero rodar-la a finals de l'any que ve i que sigui la meva òpera prima. És una pel·lícula que tracta també de la generació *millennial* des de diferents punts de vista i parla de la identitat, de l'alienació... Les altres dues pel·lícules són una de gènere fantàstic i l'altra és mig d'encàrrec que és bastant més gran i que aquesta potser sí que trigarà més a dur-se a terme.

## - Totes elles, en el marc d'aquest cinema d'autor?

- La que és d'encàrrec, sí que ha de tenir un públic molt més gran, però serà des d'una sensibilitat que és la meva. Si em venen a buscar a mi, saben el que es trobaran: la meva mirada. I no la sacrificaré. Jo tinc vocació d'arribar a bastanta gent, no són pel·lícules experimentals o extremes,

però tampoc és una pel·lícula de Hollywood.

**- A Tarragona hi tenim la Tarragona Film Office. Té previst fer algun curt o documental sobre la ciutat?**

- Òbviament, m'agradaria rodar a Tarragona, no hi he rodat mai, he rodat a Xina i no a Tarragona. Mostrar indrets que no s'han vist tant en l'imaginari del cinema és sempre positiu. Però, és clar, després hi ha temes econòmics, facilitats, que potser rodar a Tarragona és econòmic però si s'ha de portar tot l'equip des de Barcelona aquí ja no surt tant a compte. Quan és tan difícil finançar els nostres projectes, sobretot els curtsmetratges, si no es posen ajudes a aquest finançament després serà difícil també que repercuteixi en la ciutat. Si es vol que rodem a Tarragona, ens hauran de posar moltes facilitats, si no serà sempre més fàcil rodar a les grans ciutats, desgraciadament.

**- Ara s'han creat els Tallers de Cinema de Tarragona. Hi ha moviment cinematogràfic a la ciutat?**

- Jo sé que el David havia fet cursets de guió, que havien anat bé i que s'hi havia apuntat gent. D'aquí, la decisió de voler ampliar-ho i consolidar-ho en forma d'escola. A Reus sí que hi ha una escola de cinema potent, creat arrel del curtsmetratge *Timecode*, i aquí a Tarragona sempre ha faltat oferta en termes de cinema. Hi ha el REC, per sort, però crec que s'ha de crear aquest públic i aquesta escola doncs pot ajudar molt a donar referents, eines, conscienciar, ajudar a descobrir vocacions de la gent, i en aquest sentit com a professor a l'escola que seré aniré donant petites càpsules. Crec que s'ha de reclamar un altre tipus de cinema també aquí a la ciutat.

**- Què li falta a Tarragona? Més sales de cinema? Més espais culturals?**

- Obrir les portes a un cinema més autoral. Crear espais i comunitats que no siguin com al REC, un moment de l'any, sinó que falta continuïtat. Que es puguin trobar aquests punts de trobada per a gent jove i començar a crear.

**- Quins serien els temes que considera invisibilitzats pel cinema tradicional actual?**

- És que és el de sempre: si el cinema l'estan fent homes blancs, cis, heteros, per què no es parla del col·lectiu immigrant? I no com a refugiats, que sembla que el cinema social sempre ha d'anar a un tema. Si es parla d'immigració, ha de ser de refugiats, si es parla d'habitatge ha de ser desnonaments, però hi ha molts més matisos entre mig. Per què no es pot parlar de discriminació en el dia a dia de les persones racialitzades? O per què no es pot fer pel·lícules sobre persones trans? A nivell de minories falta molta feina real, no només que aparegui un personatge gai que sigui l'amic de la protagonista per fer unes graciotes, això no té sentit per a mi i està obsolet. Per això les meves tres pel·lícules tenen protagonistes gent de minories ètniques, d'identificació sexual, de gènere, etc.